

Άγιου καὶ Μεγάλου Φωτίου
Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως

Λόγος εἰς τὸ Γενέσιον
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

ΤΕΥΧ.158
2018

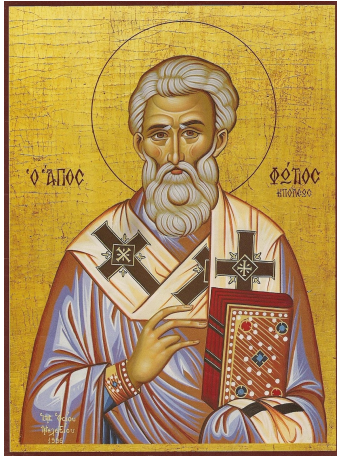
Δ Ω Ρ Ε Α Ν

ΕΚΔΟΣΗ
Π.Ε.ΦΙ.Π.

Λόγος εἰς τὸ Γενέσιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

(† 8η Σεπτεμβρίου).

Ἁγίου Φωτίου, Πατριάρχου
Κωνσταντινουπόλεως.

Σήμερα ἡ Παρθένος μητέρα γεννιέται ἀπὸ στείρα μητέρα καὶ εὐτρεπίζεται τὸ παλάτι τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Σήμερα σπάζουν τὰ δεσμὰ τῆς στειρότητας καὶ σφραγίζονται τὰ κλειθρα τῆς Παρθένου. Γιατί ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα ἡ ἄγονη μήτρα καὶ τὰ νεκρὰ σπλάγχνα γιὰ παιδοποιΐα ἔδωσαν παρ' ἐλπίδα ὠραῖο καρπὸ, μὲ αὐτὰ μνηστεύεται καὶ τὸ ἀδιάφθορό της παρθενίας καὶ μὲ ὀλοφάνερα ἔργα προαγγέλλεται τὸ θαῦμα τῆς κυφορίας. Γιατί εἶναι ὑπερφυσικὸ θαῦμα γέννηση χωρὶς μεσολάβηση ἄνδρα καὶ διατήρηση τῆς παρθενίας μετὰ τὴ γέννηση. Ἐπίσης νικᾷ τοὺς νόμους τῆς φύσης καὶ ἡ στείρα ποὺ συλλαμβάνει μετὰ τὰ γηρατεῖα της καὶ γεννᾷ καὶ μὲ ὅσα θαυμαστὰ ἔργα γίνονται προομιάζεται ἡ γέννηση τῆς Παρθένου.

Σήμερα ἡ Ἄννα θερίζει τὸν καρπὸ ποὺ προήλθε ἀπὸ τὸν ὄνειδισμό τῆς ἀτεκνίας καὶ ἡ οἰκουμένη ἀπολαμβάνει τὰ καρποφόρα στάχυα τῆς χαρᾶς. Ὁ Ἰωακεὶμ ὀνομάζεται πατέρας τοῦ παιδιοῦ, κι ἐμεῖς παίρνουμε ὡς ἄρραβὸνα τὴν τιμὴ τῆς υἰοθεσίας. Σήμερα ἡ Παρθένος προβάλλει ἀπὸ ἄγονα σπλάγχνα, καὶ ἡ στειρότητα διαδέχεται τὴς πηγὲς τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὸ σύνολο τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων χηρεύει, καὶ τὰ παιδιά προβάλλουν ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα αὐξάνουν καὶ πληθαίνουν κατὰ τρόπο θεϊκὸ γιὰ τὸν νυμφίο Χριστό. Ἡ Παρθένος προέρχεται ἀπὸ ἄγονη μήτρα, ποὺ καὶ ὅταν ἀκόμα εἶναι γόνιμη ἡ γέννηση εἶναι παράδοξη. Ὡ πόσο μεγάλο θαῦμα! Ὅταν ἐξέλειπε ὁ χρόνος τῆς σπορᾶς, τότε ἔφτασε ὁ καιρὸς τῆς καρποφορίας, ὅταν σβήσθηκε ἡ φλόγα τῆς ἐπιθυμίας, τότε ἄναψε ἡ λαμπάδα τῆς τεκνοποιίας. Ἡ νεότητα δὲν ἔδωσε ἄνθος, καὶ προβάλλουν βλαστὸ τὰ γηρατεῖα· δὲν φάνηκε ἐξόγκωση τῆς κοιλιᾶς ὅταν ἦταν ἡ φύση στὴν ἀκμὴ της, καὶ προβάλλει ἀειπάρθενο βρέφος ὡς γέννημα ὑπερήλικης μήτρας.

Ἄλλ' ἀπορεῖς, ἄνθρωπε, ἂν γέννησε ἡ στείρα, καὶ πολυερευνᾶς αὐτὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ θαυμάζεις, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς προκαλοῦν θαυμασμό, παρὰ νὰ θεωροῦμε μηδαμινὸ αὐτὸ ποὺ θαυμάζεται, καὶ λογομαχεῖς, πῶς μπορεῖ νὰ γεννήσει στείρα; Ἄν εἶναι στείρα δὲν γεννᾷ, κι ἂν γεννᾷ δὲν εἶναι στείρα. Καὶ πῶς στήθη ποὺ στέγνωσαν γίνονται πάλι πηγὴ γάλακτος; Ἄν τὸ γῆρας δὲν εἶναι στὴ φύση του νὰ θησαυρίζει αἷμα, πῶς αὐτὸ ποὺ δὲν ἔλαβαν οἱ θηλὲς τὸ λευκαίνουν σὲ γάλα; Καὶ πῶς μήτρα ποὺ ἀδρανοποιήθηκε λειτουργεῖ καὶ ζωογονεῖ καὶ συγκροτεῖ καὶ τρέφει τὸ ἔμβρυο; Αὐτὰ ἐσὺ μηχανορραφεῖς κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ τῆς σωτηρίας σου. Καὶ ποιός

εἶσαι; Γιατί δὲν θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ εἶσαι ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ἄξιος τοῦ θαύματος· οὔτε βέβαια, οὔτε θὰ παρασυρθεῖ νὰ ἀπιστήσῃς ὁ πιστὸς μὲ ἐκείνα ποὺ συντελοῦν στὴν πίστη, ἀλλὰ ὁ Ἰουδαῖος.

Ἡ Σάρα δηλαδὴ πῶς ἦ ποῦ σὲ παρακαλῶ ἐξέπεσε στὶς ἐλπίδες της; Ἄραγε δὲν εἶδε τὸν Ἰσαὰκ υἱὸ τῶν γηρατειῶν καὶ τῆς στειρότητάς της; Ἄν ἡ Ἄννα σοῦ προκαλεῖ σύγχυση καὶ ταράξει τοὺς λογισμοὺς σου, πῶς πολὺ πρέπει ἡ Σάρα, γιατί γιὰ πρώτη φορὰ συνέβη σ' αὐτήν. Ἄν αὐτὸ σὲ κάνει νὰ ἀμφιβάλλεις, δὲν ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι παραγράφεις τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴ συγγενεία σου καὶ κόβεις τὶς ρίζες ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχεις κλάδο, καὶ δὲν ἐλέγχεσαι ὅτι ἔχεις καταπέσει ἀπὸ τοὺς Ἰουδαϊκοὺς νόμους;

Ἀπὸ παλαιὰ λοιπόν, ἂν καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση ἦταν ὑποδουλωμένη στὴ δύναμη τῶν προγονικῶν ἁμαρτημάτων, ἡ γέννηση τῆς ἀπογόνου παρέχει λαμπρά τα συνθήματα, ὑποσαλπίζοντας ὅτι ὁ καθαιρέτης τους θὰ τὴ βγάλει ἀπὸ τὴν τυραννίδα καὶ θὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν δουλεία. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἄδὰμ μαζί μὲ τὴν Εὐά, ἀφοῦ καθάρθηκαν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς παλαιοὺς ρύπους τῆς παράβασης καὶ ἀπέρριψαν τὴν κατήφεια καὶ τὴ σκυθρωπότητα, μὲ ἐλεύθερη φωνὴ καὶ βλέμμα χοροστατοῦν χαρούμενοι στὴν πανήγυρη τῆς Παρθένου καὶ μᾶλλον ἔχουν γίνῃ οἱ κορυφαῖοι του χοροῦ. Γιατί αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἔγινε ἡ σπορὰ τῆς ἁμαρτίας ποὺ φύτρωσε σὰν παράσιτο στὸ γένος καὶ τὸ νόθευσε, αὐτοὶ μᾶλλον εἶναι δίκαιο τώρα ποὺ ξεριζώνεται, αὐτοὶ νὰ εἶναι ἀρχηγοὶ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς χοροστασίας καὶ νὰ πλησιάζουν καὶ νὰ συγκαλοῦν τοὺς ἀπογόνους ἐκείνων.

Ἐπειδὴ, δηλαδή, ἀπὸ τοὺς πρώτους παραβάτες μεταδόθηκε τὸ ἀρρώστημα τῆς παράβασης σὲ ὅλους καὶ ὅλοι ἔχουν ἀνάγκη τῆς ὁμοίας θεραπείας, κι ἀφοῦ ἡ παγκόσμια σωτηρία θεμελιώνεται σήμερον μὲ τὴ γέννηση τῆς Παρθένου, ἔπρεπε νὰ ὀργανώσουμε κοινὴ καὶ πάνδημη τὴν πανήγυρη, καὶ νὰ ἀνακρούσουμε δημόσιες καὶ ὑπερκόσμιες τὶς εὐχαριστήριες ὠδές· γιατί ἡ παγκοσμιότητα τῆς σωτηρίας ἀπαιτεῖ ὑπερκόσμια τὴν εὐχαριστία.

Ἄς ἀναπέμψουμε λοιπόν εὐχαριστήριες ὠδές, ἐπειδὴ ὁ Ἄδὰμ ἀναδημιουργεῖται καὶ ἡ Εὐά ἀνακαινίζεται, μαζί μὲ αὐτὸν καὶ ἡ κατάρα διαλύεται καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση μας, ἀποβάλλοντας τὸ νεκρὸ καὶ δερμάτινο πρόσωπο τῆς ἁμαρτίας, ἀναμορφώνεται στὴν ἀρχαία τιμὴ τῆς δεσποτικῆς εἰκόνας. Ἄς ἀναπέμψουμε εὐχαριστήριες ὠδές καὶ ἄς συγκροτήσουμε πάνδημους χοροὺς, ἐπειδὴ προερχόμενη ἡ Παρθένος ἀπὸ ἄγωνα σπλάχνα, ἀγιάζει τὴν ἄγωνα μήτρα τῆς φύσης, ἐμβολιάζοντας τὴν ἀκαρπία της μὲ τὴν πλούσια καρποφορία ἀρετῶν. Γιατί, γιὰ ὅσα χρειάστηκαν στὸν Κύριο ὅλων καὶ γεωργό, τὰ ρεῖθρα τῶν ἀχράντων αἱμάτων της γιὰ τὴν ἄρδευση ὅλης τῆς καταξηραμένης ζύμης, μὲ αὐτὰ ἀναδέχεται εὐλόγα καὶ τὴν εὐλογία τῆς καρποφορίας...

Ποιὸς μπορεῖ νὰ διηγηθεῖ τὰ θαυμαστά ἔργα τοῦ Θεοῦ; Ποιὸς λόγος θὰ ἐκφράσῃ τὴ δύναμη τῶν πέρα ἀπὸ τὸ λόγο πραγμάτων; Καὶ πῶς κάθε νοῦς δὲν θὰ παραλύσει προσπαθώντας νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τῶν ἔργων; Κατ' ἀρχὰς ἔπλασε ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο κινούμενος ἀπὸ ἄφατο πλοῦτο φιλανθρωπίας, δίνοντας στὸ πλάσμα τὴ χάρη νὰ φέρῃ τὴ δύναμη καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ πλάστη του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα δήλωνε τὴν εὐγένεια τῆς σάρκα, ἐνῶ τὸ ἄλλο τοῦ πνεύματος. Ὁ παράδεισος, πράγμα εὐχάριστο κι ἀγαπητό, φυ-

τευόταν στ' ανατολικά, μοσχοβολώντας ἀπὸ ἄνθη λειβαδιῶν καὶ ὄντας κα-
τάμεστος ἀπὸ ωραίους καὶ ποικίλους καρπούς δένδρων· ποτάμια ἐπίσης
κυλώντας ἐνδιάμεσα καὶ ποτιζοντας μὲ καθαρὰ νερὰ τὴν ἔκταση, προσ-
έδιδαν ἀπίθανη ὁμορφιὰ στὸν τόπο.

Σ' αὐτὸν ὁ πλάστης ἐγκαθιστᾷ τὸ φιλοτέχνημα τῆς δεσποτικῆς παλά-
μης, κἀνοντάς το κύριο ὅλων καὶ παρουσιάζοντάς το νὰ περιβάλλεται
ἀπὸ ἄφθονα ἀγαθὰ. Ἐπειτα τοῦ ἔδωσε σύζυγο, ἀφοῦ τὴν ἀπέσπασε ἀπὸ
τὴν πλευρὰ του μὲ γέννα ἀνέκφραστη, ὥστε, αὐτὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχε
ληφθεῖ, αὐτὸν νὰ ἀναγνωρίζει, τὸν δανειστή της, ὡς κεφαλὴ καὶ νὰ εἶναι
προσηλωμένη, ἔχοντας στὴ σκέψη της τὴν ὑποχρέωσή της καὶ μὲ τὸ σύν-
δεσμο τῆς φύσης νὰ δημιουργηθεῖ σ' αὐτοὺς ὁ σύνδεσμος τῆς ὁμόνοιας.

Ἄλλ' ἀφοῦ χάρισε τὴν ἀπόλαυση καὶ τὴν κυριαρχία σὲ ὅλα τὰ ἀγαθὰ
τοῦ παραδείσου, ἐπειδὴ ἔπρεπε αὐτὸς στὸν ὁποῖον εἶχε ἐμπιστευθεῖ τὸ
μέγεθος μιᾶς τέτοιας καὶ τόσο μεγάλῃς ἐξουσίας νὰ παιδαγωγηθεῖ καὶ νὰ
ἀσκηθεῖ καὶ μὲ κάποια ἐντολή, τοῦ δίνει ἓνα νόμο, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο
οὔτε δύσκολο ἦταν νὰ ζήσει, οὔτε εὐκολότατο νὰ τὸν φυλάξει στὸ σύνολό
του, καὶ μὲ βάση αὐτὸν θὰ κέρδιζε τὴν ἀμοιβὴ ἢ τὴν καταδίκη του. Χωρί-
ζοντας, δηλαδὴ μὲ τὸ λόγο του, κάποιο φυτὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀπὸ ὅσα ἀνθοῦ-
σαν, τοῦ δίνει τὴν ἐντολή ποὺ ἀπαγόρευε νὰ φάει ἀπὸ αὐτὸ μόνο.

Θηρίο ὅμως πονηρὸ καὶ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖο ἢ πράξις ὀνόμασε
διάβολο, βάζοντας στὸ μάτι τὸν ἄνθρωπο ἀμέσως ἀπὸ τὴ δημιουργία του,
χρησιμοποιώντας σὰν ὄργανό του ἄλλο θηρίο ἀπὸ τὰ ἐρπετὰ καὶ ἀπευθύ-
νοντας στὴ γυναίκα λόγο ἀπατηλὸ καὶ θελκτικὸ καὶ ρίχνοντας στὸ νομο-
θέτη πολλὴ βλασφημία, πείθει τὴ γυναίκα καὶ μέσῳ αὐτῆς τὸ σύζυγό της, νὰ
ἀδιαφορήσουν γιὰ τὴν ἐντολή καὶ νὰ φάνε ἀπὸ αὐτὸ ποὺ εἶχε θεοπιστεῖ νὰ
μὴ φάνε. Κι αὐτοί, τὴν ἴδια στιγμὴ, καὶ τὴν προσταγὴ παρῆβαιναν καὶ ἔ-
χχαναν ὅλα τὰ χαρίσματα, πράγμα ποὺ ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ ἐπίβουλου. Γιατί
γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶχε γίνει ὅλη αὐτὴ ἡ μηχανορραφία. Κι ἀπὸ τότε, μετα-
φερόμενο τὸ παράπτωμα ἀπὸ τοὺς προγόνους στοὺς ἀπογόνους, εἶχε ὁ ἐπι-
βουλευτὴς μας ὑποδουλωμένο στὴν ἐξουσία του ὅλο τὸ γένος.

Τί ἔκανε λοιπὸν ὁ πλάστης καὶ κηδεμόνας μας; Ἄφησε ἄραγε μέχρι τὸ
τέλος τὸ πλάσμα του νὰ ταλαιπωρεῖται, νὰ μένει δοῦλος τῶν παθῶν; Ὅχι
βέβαια. Πῶς δηλαδὴ θὰ ἀνεχόταν, αὐτὸ ποὺ ἔπλασε ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀγάπη,
νὰ τὸ βλέπει μ' εὐχαρίστησή του νὰ μένει αἰχμάλωτο καὶ νὰ ζεῖ στὴν πλάνη;
Γι' αὐτὸ, ἀφοῦ συνεδρίασε μὲ τὸν ἑαυτὸ της, ἀν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ πῶ ἔτσι, ἡ
ἐνότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος (εἶναι ὅμως θεμιτὸ νὰ τὸ ποῦμε γιὰ τὴν ἀνά-
πλαση, ἐπειδὴ καὶ τό, «ἂς δημιουργήσουμε ἄνθρωπο σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα
μας καὶ ὅμοιο μὲ μᾶς», ἔχει λεχθεῖ γιὰ τὴν ἀρχικὴ πλάση) μὲ τὴν ἐνιαία
θέλησή της διευθέτησε τὴν ἀνάπλαση τοῦ πλάσματός του ποὺ εἶχε συντριβεῖ...

Ἐπρεπε λοιπὸν κάποιο ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς Τριάδος νὰ ἔρθει στοὺς
ἀνθρώπους, ὥστε, ὅποιος φύσης ἦταν τὸ δημιούργημα, αὐτῆς νὰ φανεῖ ὅτι
εἶναι καὶ τὸ ἀναδημιούργημα· καὶ ἔπρεπε ὅπωςδήποτε ἐκεῖνο νὰ γίνε
κάτω Υἱὸς καὶ νὰ μὴν ἀτιμάσει τὸ ἄνω ἀξίωμά του, ποὺ ἀπὸ τοὺς αἰῶνες
τὸ εἶχε καὶ δοξαζόταν μ' αὐτό. Ἀλλὰ νὰ βρεθεῖ ἀνάμεσα στοὺς υἱοὺς τῶν
ἀνθρώπων δὲν ἦταν δυνατὸ χωρὶς τὴ σάρκωση. Γιατί ἡ σάρκωση εἶναι ἡ

ὁδὸς γιὰ τὴ γέννηση, καὶ γέννηση εἶναι ἢ κατάληξη τῆς κυοφορίας. Κι αὐτὴ, περιγράφοντας μητέρα, ζητοῦσε εὐλόγα νὰ γίνει ἀπὸ πρὶν ἢ ἐτοιμασία τῆς. Ἔπρεπε ἄρα νὰ ἐτοιμασθεῖ κάτω μητέρα τοῦ πλάστη γιὰ τὴν ἀνάπλαση ἐκείνου ποὺ εἶχε συντριβεῖ, κι αὐτὴ νὰ εἶναι παρθένος, ὥστε, ὅπως ἀπὸ παρθένα γῆ πλάσθηκε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ἔτσι κι ἀπὸ παρθενικὴ μήτρα νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ ἀνάπλαση, καὶ καμιά παρέμβαση ἡδονῆς οὔτε νόμιμη, οὔτε καὶ νὰ ἐπινοηθεῖ στὴ γέννηση τοῦ δημιουργοῦ· γιατί ἦταν αἰχμάλωτος τῆς ἡδονῆς αὐτὸς ποὺ ὁ Δεσπότης θέλησε νὰ ἐλευθερώσει καὶ καταδέχθηκε νὰ γεννηθεῖ.

Ἄλλὰ ποιά ἦταν ἄξια νὰ γίνει διάκονος τοῦ μυστηρίου; Ποιά ἦταν ἄξια νὰ γίνει μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δανείσει σάρκα σ' ἐκείνον ποὺ πλουτίζει τὰ σύμπαντα; Ποιά λοιπὸν ἦταν ἄξια; Ἦ εἶναι φανερὸ ὅτι εἶναι αὐτὴ ποὺ σήμερα βλάστησε μὲ τρόπο παράδοξο ἀπὸ τὴν ἄκαρπη ρίζα, τὸν Ἰωακεὶμ καὶ τὴν Ἄννα, τῆς ὁποίας ἐμεῖς ἐορτάζουμε λαμπρὰ τὴ γέννησίν της καὶ τῆς ὁποίας ἡ γέννηση κάνει τὴν ἀρχὴ τοῦ θαύματος τοῦ μεγίστου μυστηρίου, ἐννοῶ τῆς ἔνσαρκης γέννησης τοῦ Σωτήρα καὶ γιὰ τὴν ὁποία συγκροτήθηκε αὐτὴ ἡ θεία καὶ πάνδημη σύναξις; Γιατί ἔπρεπε αὐτὴ, ποὺ ἀπὸ τὰ σπάργανα διατήρησε ἀγνὸ τὸ σῶμα τῆς, ἀγνὴ τὴ ψυχὴ καὶ ἀγνοὺς τοὺς λογισμοὺς μὲ ἄνωτερο λόγο, νὰ προοριστεῖ αὐτὴ μητέρα τοῦ πλάστη.

Ἔπρεπε αὐτὴ, ποὺ ἀπὸ βρέφος προσφέρθηκε στὸ ναὸ καὶ εἰσηλθε στοὺς ἄβατους χώρους, νὰ φανεῖ ἔμψυχος ναὸς ἐκείνου ποὺ τῆς ἔδωσε τὴ ψυχὴ. Ἔπρεπε αὐτὴ, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ ἄγονη μήτρα μὲ λόγο παράδοξο καὶ ἐξάλειψε τὸ ὄνειδος τῶν γονέων τῆς, νὰ ἀνακαλέσει καὶ τὸ σφάλμα τῶν προπατόρων. Γιατί εἶχε τὸν προορισμὸ ἢ ἀπόγονος νὰ ἀποκαταστήσει τὴν ἦττα τὴν προγονικὴ, γεννώντας μὲ γένηνα χωρὶς ἄνδρα τὸν Σωτήρα τοῦ γένους καὶ δίνοντας σῶμα σ' αὐτόν. Ἔπρεπε αὐτὴ, ποὺ μὲ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς τῆς ἔδωσε ὠραία στὸν ἑαυτὸ τῆς μορφὴ, νὰ ἐμφανισθεῖ ξεχωριστὴ νύμφη ποὺ νὰ ταιριάζει στὸν οὐράνιο νυμφίο. Ἔπρεπε αὐτὴ, ποὺ μὲ τὶς σὰν ἄστρα ἐκδηλώσεις τῶν ἀρετῶν τῆς κατέστησε τὸν ἑαυτὸ τῆς οὐρανό, ἀνατέλλοντας τὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, νὰ γίνει γνωστὴ σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς. Ἔπρεπε αὐτὴ, ποὺ μία φορὰ ἔβαψε τὸν ἑαυτὸ τῆς μὲ τὸ πορφυρὸ χρῶμα τῶν παρθενικῶν αἱμάτων τῆς, νὰ γίνει ἀλουργίδα (βασιλικὸ ἔνδυμα) τοῦ Βασιλέα τῶν πάντων.

Πῶ, πῶ θαῦμα! Αὐτὸν ποὺ ἡ φύση ὅλη δὲν χωρεῖ, τὸν κυοφορεῖ ἄνετα ἡ παρθενικὴ μήτρα. Αὐτὸν ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ ἀτενίσουν τὰ Χερουβίμ, ἡ Παρθένος τὸν κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά της μὲ τὰ πῆλινα χέρια τῆς. Τὸ ὄρος τὸ ἅγιο προέρχεται ἀπὸ τὴν ἔρημη καὶ ἄγονη μήτρα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο, ἀφοῦ ἀποκόπηκε χωρὶς σύμπραξη χειρῶν λίθος πολὺτίμος ἀκρογωνιαίος ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μας, συνέτριψε τοὺς ναοὺς τῶν δαιμόνων καὶ τὰ βασίλεια τοῦ Ἄδη μαζί μὲ τὴν ἴδια τὴν τυραννικὴ ἐξουσία. Ὁ ἔμψυχος καὶ οὐράνιος κλίβανος κατασκευάζεται στὴ γῆ, μέσα στὸν ὁποῖο ὁ πλάστης, ἀφοῦ ἔψησε τῆς δικῆς μου ζύμης τὴν ἀπαρχὴ καὶ κατέκαψε μαζί καὶ τὰ ζιζάνια ποὺ φύτρωσαν, καθαρὴ ὅλη τὴ ζύμη τὴν κάνει ἄρτο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Ἄλλὰ τί θὰ μποροῦσε νὰ πεῖ κανεὶς καὶ τί δὲν θὰ πάθει διαπλέοντας τὸ πέλαγος τῶν χαρισμάτων καὶ κατορθωμάτων τῆς Παρθένου; Δειλιάζει καὶ

χαίρεται καὶ ἡρεμεῖ καὶ ἀναπήδα ἀπὸ χαρὰ. Καὶ πάλι σωπαίνει καὶ βρίσκει τὴ μιλιὰ του, συστέλλεται καὶ πλατύνεται, συρόμενος ταυτόχρονα ἀπὸ τὴ μιὰ ἀπὸ τὸ φόβο, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀπὸ τὸν πόθο.

Ἐγὼ ὅμως παραδίδοντας τὸν ἑαυτὸ μου στὸν πόθο μᾶλλον παρὰ στὸ φόβο, μὲ εὐχαρίστηση, γνωρίζετε καλά, ἦρθα καὶ πολλὰ λέγοντάς σας, ἂν καὶ εἶναι ἄχρηστα, μὲ τὸν σὺν ποτάμι λόγο μου, καθὼς τὰ παρθενικὰ αἵματα μὲ κάνουν νὰ λιμνάξω (νὰ ἀκίνητοποιοῦμαι) καὶ νὰ πλημμυρῶ, καὶ μάλιστα βλέποντας καὶ ἐσᾶς νὰ ἀνοίγετε πρόθυμα τὶς ἀκοές σας καὶ ὄλο σας τὸ νοῦ νὰ τὸν ἔχετε στρέψει στὸν ὕμνο τῆς Ἀειπάρθενου, καὶ συνάμα νὰ ἐξαγνίξεσθε, ἂν ἐγὼ ἔχω μυηθεῖ κάπως στὰ παρθενικὰ μυστήρια. Ἄλλ' ὅμως ἡ περίστασις σὲ ἄλλα μᾶς παρακινεῖ, σὲ ἄλλου εἶδους τιμὴ τῆς Παρθένου· ἐννοῶ νὰ ἀρχίσουμε τὴ μυστικὴ καὶ ἀναίμακτη θυσία (γιατὶ τιμὴ τῆς μητέρας εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐκούσιων παθημάτων τοῦ Υἱοῦ), πρὸς τὴν ὁποία ἔλκομαι στὴ συνέχεια καὶ τὴν ὁποία εἶναι πολὺ ἐπίκαιρο νὰ τελέσω ὡς ἱερουργός.

Ἀλλὰ ἐσύ, Παρθένε καὶ μητέρα τοῦ Λόγου, ὁ δικός μου ἐξιλασμός καὶ ἡ καταφυγή, ποὺ μὲ παράδοξο τρόπο καλλιεργήθηκες ἀπὸ τὴ στείρα καὶ ποὺ καρποφόρησες γιὰ μᾶς ἀκόμα πρὸ παράδοξα τὸ στάχυ τῆς ζωῆς, πρεσβεύοντας καὶ μεσιτεύοντας πρὸς τὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας γιὰ μᾶς ποὺ εἴμαστε ὕμνητές σου νὰ καθαρισθοῦμε ἀπὸ κάθε ρύπο καὶ κάθε μόλυσμα, ἀνάδειξέ μας ἄξιους γιὰ τὸν οὐράνιο νυμφώνα πρὸς αἰώνια ἀνάπαυση καὶ καταφωτισζόμενους ἀπὸ τὸ τριπλὸ φῶς τῆς ὑπερουσίας Τριάδας καὶ ἐντρυφώντας μέσα στὰ ὑπερφυσικά καὶ ἄρρητα θεάματα αὐτῆς μὲ τὴ χάρις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Ἁγίου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Ὁμιλία Θ', *Εἰς τὸ Γενέσιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου*, ΕΠΕ 12, σ. 248-273 (ἀποσπάσματα)).

ΠΗΓΗ: <https://tideon.org/index.php/2012-02-11-18-49-10/2012-02-11-19-10-50/13021-2018-09-07-09-00-00>

«ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Τριμηνιαῖο δημοσιογραφικὸ ὄργανο τῆς
«Πανελληνίας Ἐνώσεως Φίλων τῶν Πολυτέκνων» (Π.Ε.ΦΙ.Π.).

Κωδικὸς Ἀριθμὸς Ἐντύπου: 001721.

Ἔτος 40^ο, ἀρ. φύλλου 158 — Ἀπρίλιος-Μάιος-Ἰούνιος 2018.

Ἀκαδημίας 78Δ — 106 78 ΑΘΗΝΑ.

Τηλ. 210-38.38.496, 210-38.22.586, FAX: 210-38.39.509.

E-mail: info@pefip.gr — Ἰστοσελίδα: www.pefip.gr

Α.Φ.Μ.: 090047658, ΔΟΥ Α' ΑΘΗΝΩΝ.

Ἰδιοκτῆτης: Π.Ε.ΦΙ.Π.

ΙΔΡΥΤΗΣ: π. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (ΜΠΙΛΑΛΗΣ),

Ἁγιορείτης Μοναχός († 2014).

Ἐκδότης: Ἀντώνιος Ε. Ἀντωνίου, τ. Διευθυντῆς Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς,

Πρόεδρος Π.Ε.ΦΙ.Π. — Ἡ «Ε.Π.Ο.» συντάσσεται ἀπὸ Ἐπιτροπὴ.

Διευθυντῆς Συντάξεως: Ἰωάννης Γ. Θαλασσινός, διευθ. Π.Ε.ΦΙ.Π.

Ἡ «Ε.Π.Ο.» διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ. ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ-ΕΙΣΦΟΡΕΣ προαιρετικῆς.